

derholdt med morsomme Anekdoter om sine Medarbejdere eller sine Modstandere fra Kamptiden. Ethvert Spørgsmaal om Øjeblikkets Politik afviste han derimod.

Jytte kom derind for at finde Pastor Gaardbo. Trodsen var kommen op i hende nu. Hun ønskede at række ham Haanden her for alles Øjne.

Hun traf ham ude paa Verandaen, hvor han stod i Samtale med hendes Mor, og hun kunde se det paa hans urolige Øjne, at de længe havde søgt hende. Moderen gik kort efter ind; men de blev dog ikke alene. Flere af Middagsgæsterne opholdt sig derude for Aftenkølighedens Skyld. De stod i en Gruppe henne i den modsatte Ende og var meget højrøstede. Inde i Havesalen var de elektriske Kroner og Lamper bleven tændt, og det lighvide Lys skar sig grelt ind i Havens Dæmring.

Da Jytte saae, at Pastor Gaardbo holdt sin Hat i Haanden, spurgte hun ham, om han var ved at gaa; og hun føjede straks til, at hun godt forstod, han ikke befandt sig vel i dette Selskab. Han burde slet ikke være kommen her.

»Det er ikke for Selskabets Skyld, jeg er her,« sagde han stille. »Men jeg har hørt, at De skal rejse. Imorgen allerede. Min Svigerinde har fortalt mig det. Og jeg maatte tale med Dem endnu engang. De tilgiver mig, at jeg siger det ... Men har